

K A T O L I K

God. I.

ŠIBENIK, 2. studenoga 1930.

Broj 21.

O MRTVIMA

Crkva je sveder naučavala, da postoji čistilište za duše preminulih, kako to znamo po njezinim saborima. Imamo o tome svjedočanstva iz svih vijekova. I zdrava nas pamet uči, da postoji čistilište. Po milosrđu Božjemu mnogi se spasavaju, ali moraju činiti pokoru i svojim ispaštanjem dati neku zadovoljstinu pravdi Božjoj. Sloaga treba da bude neko mjesto, gdje se duše na drugom svijetu čiste potpuno od svojih grijeha, gdje se kajaju i trpe, prije nego budu dostojne stati pred lice Božje i steći vječno uživanje. Sam Isukrst, vječna Istina, govori o nekoj tamnici na drugom svijetu, iz koje ne će nitko izći, dok ne plati i zadnju paru. (Evanđelje sv. Mateja V. 25-26.) U paklu (kazao nam je Isus) vječna je kazna, dakle u čistilištu je vremenita.

Kako nas jako tješi nauka o čistilištu! Kad nam naši umiru, možemo reći uzdejući se u dobroga Boga: Vidjet ću umrloga roditelja, brata, sestru, prijatelja, dobroćinca i znanca, vidjet ću ga opet na drugom svijetu i zauvijek! Nije daleko vrijeme, pa će i nama smrt otvoriti vrata vječnosti.

Duše u čistilištu vapiju, da ih pomognemo molitvama, dobrim djelima, sv. misama i oprostima. Sv. Jere kaže: „Duše u čistilištu ne trpe nikakve muke, dok se za nje sv. misa govori“. Na misi se ponavlja Isusova žrtva na križu za spasenje naše i duše u čistilištu. Zato (kao kaže isti svetac) „kad se moli misa, mnoge duše izlaze iz čistilišta“. Blago onim obiteljima, koje se sjećaju svojih mrtvih! Rekla je sv. Monika svojem sinu, sv. Augustinu, kad je umirala: „Moje tijelo pokopajte gdje hoćete, ali se sjetite mene na oltaru za sv. misu“.

Papa Pio IX. g. 1852. nazvao je najvećom utjehom za jadne duše ovu molitvu: „Bože moj, u zajednici

sa zaslugama Isusa i Majke Marije prikazujem Ti za duše u čistilištu sva svoja dobra djela i ona, koja će drugi za me učiniti za vrijeme mog života, na smrti i po smrti mojoj. Amen.“ Blagodati za ovu molitvu neizmjerne sv. Svaki svećenik, gdje god služio misu, ima povlasticu povlaštenog oltara. Svaki vjernik ima potpuni oprost za dušu u čistilištu svaki put, kad se pričesti i kad god u ponedjeljak sluša sv. misu, samo ako u jednoj ili drugoj crkvi po štogod izmoli na nakanu sv. Ocu Pape. Dušama čistilišta mnogo možemo pomoći moleći sv. krunicu, križni put i t. d. „O molimo i mnogo molimo za umrle. Dragi Bog će nam stotruko naplatiti, što za nje učinimo. Ako želimo sebi osigurati raj, molimo svim srcem za duše u čistilištu. Može se dapače reći, da je pobožno molenje gotovo izvjestan znak preodređenja i uprav moćno sredstvo spasenja.“ (Sv. Ivan Vianney). Sv. Henrik Suso, glasoviti pobožni pisac iz reda sv. Dominika, učio je na universitetu u Kölnu s jednim svojim drugom i velikim prijateljem. Kad su svršili nauke, na rastanku jedan drugome obećашe, da će govoriti za godinu dana dvaput sedmično sv. misu za onoga, koji od njih dvojice prvi umre. Poslije više godina umre drug (sv. Henrika). On je za njega molio i molio, ali je zaboravio na obećane mise. Jednoga jutra, kad je u kapeli pobožno razmišljao, vidi umrloga drugu u dubokoj žalosti i zapuštenosti. Ovaj ga opomene zbog davnog obećanja. Suzo se opravdavao, da je za njega molio i postio, ali pokojnik odgovori: „O moj brate, to nije dosta, jedino krv Isukrstova može utrnuti plamene, koji me izgaraju. Žrtva sv. mise može me osloboditi. Zaklinjem te, izvrši svoje obećanje. Ne odbij me!“ Suzo mu obeća, da će reći misu. Poslije nekoga vremena pri-

kaže mu se opet umrli u sjaju nebeske radosti, potpuno sretan, i reče mu: „Zahvaljujem ti, mili prijatelju! Krvlju Isusovom oslobođen sam i žurim se u nebo, da gledam Onoga, koga smo mi tako često molili u oltarskom sakramentu i koji me je sad svojom krvlju očistio.“ Zatim nestade.

Sv. Toma Akvinski, najveći kršćanski filozof i bogoslovac, kad je kao profesor boravio u Parizu, vidi prikazu svoje pokojne sestre, koja je otprije bila opaticom u samostanu sv. Marije u Kapui. Ona ga je zaklinjala, da joj se smiluje, jer da trpi strašne muke u ognju očišćenja. Sv. Toma je za nju molio, postio, trpio se i sa svojim prijateljima činio dobra djela za nju. U Rimu, kamo je bio poslan, vidi po drugi put svoju sestru, ali u sjaju rajskoga blaženstva, i navijesti mu svoje spasenje i primanje u nebo. Sv. Toma uhvati prigodu i zapita je, gdje se nalaze dva njegova redovnika. Sestra mu odgovori, da Arnold uživa u raju veliki stupanj blaženstva, a Landolf trpi u čistilištu i željno čeka, da mu tko pomogne. Zatim reče: „Požuri se, moj brate, da dovršiš spise i sveta djela, koja si započeo, jer ćeš brzo biti s nama u raju, gdje te čeka krasno prijestolje kao nagrada za sve, što si za Crkvu Božju uradio“.

Sv. Frane Ksaverski, apostol Indije, koji je činio čudesa možda više negoli i apostoli Spasiteljevi, dok je govorio sv. misu, primio je od neba obavijest, da je umro Ivan od Aranzije. Tada se okrene k puku i reče: „Molite za dušu Ivana od Aranzije, koji je uprav sada preminuo“. Ta je stvar bila potvrđena u pismu, koje je stiglo 12 dana kasnije po putu od 200 milja. Svetac je običavao da moli za mrtve iza svake mise. Dok je boravio u Malaki (Indiji), išao bi pri zapadu sunca kroz grad sa zvoncem u ruci i opominjaše ljude, da mole za duše u čistilištu i one, koji žive u smrtnome grijehu. Taj običaj

uzdržao se u Malaki i kasnije. Odradeni čovjek nosio je svjetiljku u jednoj ruci, a u drugoj zvono, te bi svaku večer obilazio ulice i pozivao na molitvu za mrtve.

Svi mi često čujemo mrtvačko zvono. No mrtvima ne koriste zvona, nego molitva. D. K. S.

Pogrješan put

Rekli smo, da se danas sa raznih strana čuje govoriti o jedinstvu i da se pri tomu pokazuju slabi putovi, koji, mjesto da vode k jedinstvu, vode k još većem razdoru. Evo jednoga takvog primjera:

Među katoličkim pučanstvom u našoj državi pojavio se starokatolički „vjerski“ pokret. Svakom je više manje poznato, kako i zašto je taj pokret nastao. Poznato je, kako se u njemu na osobiti način uvijek ispoljuje mržnja naprama svemu, što je katoličko. Ovi ljudi, otpadnici od katoličke Crkve, služe se svim mogućim sredstvima, dopuštenim i nedopuštenim, da u svoje kolo privedu što više vjernih katolika. Da prave katolike ova starokatolička družina izazivlje — to je jasno; da im je ovo njihovo postapanje zazorno — to je nesumnjivo. A ipak izgleda, da nekim ljudima to nije jasno, pak ili zasljepljeni mržnjom ili bedastom vide u ovome pokretu most do

jedinstva. Ako ijedan, a to je ovaj put pogrješan i ne samo da ne će dovesti do jedinstva, već će da stvori još veću diobu duhova, još veću vjersku pocijepanost među našim narodom. Zar će katolici moći doći do jedinstva s ljudima, koji ih blate na najpogrdniji način? Zar će moći doći do jedinstva s ljudima, koji katolike preziru i nazivlju svakojakim imenima, prikazujući ih neprijateljima države i naroda? Zar je moguće, da će katolici sve to mirno gledati, a da se u njima ne pojavi želja, da brane svoju čast, da brane svoje vjersko uvjerenje, da brane svoje vjerske poglavice? A zar će ova borba donijeti koristi narodnom jedinstvu? Možda da netko misli, da, dok se dva prepiru, treći će da se veseli i plodove bere, pak tako i oni, da će imati koristi za svoje egoistične i partikularistične svrhe, koje se potpuno protive jedinstvu, koje im je uvijek na ustima. No ljuto se varaju, jer većina hrvatskoga naroda ne će nikada preći na tu starokatoličku sektu, te oni, koji tu sektu potpomazu, još više će se odvojiti od hrvatskoga katoličkog dijela našega naroda, pak će s tim baš pokopati i to jedinstvo.

Stoga budimo iskreni! Je li na pr. to lijepo i pokazuje li se tu vjerska trpeljivost, ako neki istaknuti pripadnici druge vjeroispovijesti po-

mažu ove otpadnike katoličke Crkve? Je li to u duhu bratstva, da im se u njihovom listu čak pišu i uvodnici? Je li to čisti posao, kad im se daju pripomoći u novcu? Što to znači, kada se njihovi agitatori čekaju na obali, da se čuju vesele vijesti o ekspediciji? Kad ih se gurka na ova i ona mjesta, gdje im to po pravu ne pripada, samo zato, da se omalovaži nas katolike? Kada se seljake, za koje se drži, da su otpadnici, hvale, stiska im se ruke i to od osoba visoko položenih? Što to znači? Zar je to put k jedinstvu?!

Jasno je dakle, da starokatolička sekta nije ni ne može da bude put k vjerskom jedinstvu, a još manje može da bude most između katoličke i pravoslavne Crkve. Ona samo ruši taj most i stvara još veći ponor između jednih i drugih.

Ovo pišemo ne iz straha, već samo i jedino iz čiste namjere, želeći, da se dobri odnosi između katolika i pravoslavnih ne pomute. Crkva je katolička dosta jaka i ne treba joj pomoći ničije do Božje! Ona je dosta jaka, da suzbije starokatoličku navalu, pa makar bila potpomagana ne znam od koga i od koje strane!

»Tko Bogu služi, ima dobra gospodara«.

»S Bogom počmi, s Bogom dočmi!«
Hrv. nar. poslovice

Još o ženidbi i neženstvu (celibatu) svećenika

Zašto je bila želja i savjet, a kasnije zabrana, da se svećenici ne žene?

Već smo spomenuli, da je Gospodin dao savjet za uzdržavanje čistoće svima onima, koji žele, da Bogu savršeniije služe. A tko bi imao nastojati, da što savršeniije živi, ako ne svećenik? Ta svećenicima Staroga Zavjeta bilo je naređeno, da žive u čistoći, dok služe u hramu. Tko će što savršeniije nasljedovati Krista, ako ne svećenici? I neka se ne reče, da je teško, jer nije sve za svakoga, te biskup još prije ređenja opominje, da odstupa svaki onaj, koji se ne osjeća zvanim, da živi čisto.

No čovjek osjeća naravnu sklonost za ženidbeni stalež! Istina je,

ali se ova sklonost, pa bila i jaka, može svladati jakom voljom i idealnim ciljem, a još više uz tolika sredstava Božje milosti.

Koliki se odreku ženidbe iz ljubavi prama staroj majci, neopskrbljenoj sestri! I tomu se svijet divi. Mnoga se djevojka, i ako je osjećala i sklonost i želju, da bude majkom, odrekla udaje, da bude duhovna majka nejakoj braći. Mnogi se odreku ženidbe iz ljubavi prama znanosti. I svemu tomu svijet ne zamjera, pače to hvale. Samo im je neženstvo svećenika trn u oku.

No ima i drugi razlog, da tako rečem, socijalni. Sveti Pavao kaže, da se pastir bira između ljudi i postavlja za ljude u Božjoj službi. Zvanje svećenika je služba Božja za ljude. No otac treba da se skrbi u prvom redu za svoju ženu i djecu. Kako će onda svećenik biti svima sve,

kako će se žrtvovati bez prestanka, kako će svoje dijeliti sa siromasima, ako treba da se skrbi za svoju obitelj. Dogodilo bi se ono, što se negda događalo, da se bavi svim i svačim, da hlepi za imanjem, a zaboravlja svoje dužnosti. Njegovo srce bi bilo razdijeljeno, njegova skrb ograničena.

Zato smo zadnji put rekli, da se može protumačiti, što je svećenik najveći dobrotvor puka njegovim zvanjem i srcem. Po zvanju je otac sviju, a srce njegovo kuca za njegove ovce. Na taj način revan svećenik može da se bez sustezanja posveti dobru i vremenitom i duhovnom svoga stada i svoga naroda, kako to potvrđuje trajno iskustvo. Uprav takvo stanje olakšava i upravno i neupravno njegov rad. Što bi bilo, da se na primjer svećenik namjeri na ženu brbljavu, svadljivu, rastro-

Biskup Strossmayer i starokatolici

XI.

Strossmayer proti starokatoličkim svećenicima

Pokojni biskup Strossmayer ovo je napisao u svojoj poslanici od 29. IX. 1889., taman u album starokatoličkih svećenika:

„Ništa hudobniku paklenomu i odmetniku svećeničkom zavidnije i mrže nije, nego jedinstvo Crkve, koje toliko biću Božjemu i svetomu otajstvu otkupljenja našega odgovara. Jedinstvo Crkve Božje trn je upravo u oku đavolu paklenomu i pristašama njegovim, osobito pak svećeničkim odmetnicima. Odmetnici i razvratnici svećenički opiru se svetomu jedinstvu, živomu i vječitomu njegovomu izvoru Božjemu, njegovomu zalogu i sredotočju svetom Ocu Papi, kruni i snagi svetoga apostolskoga reda na ovom svijetu.

Ništa nije na ovom svijetu divnije, svetije, korisnije i slavnije nego što je svećenik, kad je pravi svećenik, čist, neporočan, svet, učen, rječit, revan. Takvi svećenik stoputa bi prije svaku muku ovoga svijeta i svaku i najružniju smrt podnio, nego da nešivenu haljinu Isusa Krista razdere i jedinstvo sveto ozledi i posluh svomu starješinstvu i tada uskrati, kad se

šnu, koja bi bila na smutnju u župi? Što bi bilo, da njegova djeca budu poput Helijeve, ili da njegove kćeri budu na sablazan?

Znam, reći će se, da imade u ovom pogledu i loših svećenika. Istina je, jer svećenik je slab kao i ostali ljudi, pak će posrnuti i propasti kao toliki drugi, ako ne rabi sredstva i ako se ne čuva. Svećenik, koji živi kao svjetovnjak, postat će jednak svjetovnjaku. Zato Crkva počamši od sv. Pavla preporučuje i naređuje svećeniku molitvu, nauk, duhovne vježbe, razmatranje, samoću, bježanje od svjetovnih zabava, a navlastito čednost.

No i takvi (loši svećenici) su rijetki, ali se više bube čini zbog sablazni jednoga svećenika negoli desetorice svjetovnjaka. Uostalom između 100 oženjenih svjetovnjaka i 100 svećenika gdje je više prekršaja?

tomu može bit put i krv opire. Zalibože ima svećenika, koji na to sve zaboravljaju i po oholosti, nečistoći, razuzdanosti svojoj u sliku se i priliku hudobnika pretvaraju, ter sveto tijelo Isusovo na novo muče, rascijepaju i razdiru i stadu Gospodnjemu pošast, otrov, smrt i propast postaju.

Ah, svećeniče Božji! Znaj i pamti: Nema na ovom svijetu za svećenika većega grijeha, nego kad nešivenu haljinu Isusa Krista dereš i ocu svomu i vrhovnom pastiru svomu posluh i strahopočitanje, koje si pri sv. redu obrekao, uskratiš! I mi svećenici ljudi smo; kadšto i mi zalutamo, posrnemo, i spriječimo, ali dok se od svete Majke Crkve i od vrhovnoga pastira svoga, koji Isusa Krista samoga predstavlja, ne otcijepimo, dokle se u nama mora štovati ona sveta i vrhunaravna moć svetoga rada, koje se nigda odreći ne možemo, i koju ili kao zalag slave i spasa našega ili pak kao zalag našega ukora, naše sramote i naše propasti, ne samo do smrti, nego do vijek vijeka nosimo; mi svećenici, dok nismo od Crkve, od svoga vrhovnoga pastira i od živoga tijela Isusova otcijepljeni, dotle — kakvi smo, takvi smo — u svetom općenju Božjem živimo; dotle i sveta žrtva oltara naših i molitve braće svećenika

Neženstvo svećenika je neka božanska aureola, koja daje osobito dostojanstvo katoličkom svećenstvu. Istina je, Crkva dopušta ženidbu s jedinjima, ali i među ovima sve više nastaje težnja, da se riješe ove veze zbog svoga zvanja, sve se više širi celibat. Ne spada na nas, da ispitujemo, kako ide sa dušobrižništvom i revnošću te uspjehom među pravoslavcima i protestantima, koji se žene.

Dobri i pošteni ne napadaju celibat, nego bezvjerci, ljudi slaba života, koji bi htjeli da svećenik bude ravan drugima i tako da pade njegov ugled. Glasoviti *De Maistre* reče: Svaki oženjeni svećenik bit će uvijek ispod svoga uzvišenoga zvanja. Protestantски povjesničari ispovijedaju, da se u njihovim krajevima umnožila pokvarenost, kada je Luter ukinuo neženstvo svećenika.

i muke slavnih mučenika i uzdasi svih pravednika i na nas spadaju, te nam povratak u čisti i sveti svećenički život otvaraju. Istom kada jedinstvo svete majke Crkve oskvrnemo i otajstvenom tijelu Isusovu leđa okrenemo, kad Ocu i vrhovnom pastiru svomu onaj posluh i ono strahopočitanje uskratimo, na koje smo se svečano pri sv. redu obvezali, tada smo izgubljeni i svakoga prezira i svakoga prokletstva i Božjega i ljudskoga vrijedni postali.

Iz svega srca ponavljam: da dobro svećenstvo i dobri puk moj tim revnije i tim postojanije uz svetu Majku Crkvu i uz svetoga Oca Papu pristaje, čim više na Crkvu i na svetoga Oca Papu razvratnici i nevjernici navaljuju.

Ovako naš neumrli Strossmayer! Što kažu na ovo naši odmetnici-starokatolički svećenici? Evo im očite i teške osude iz pera samoga biskupa Strossmayera, na koga se oni lažno i klevetnički toliko pozivlju!

„Konzultor“ Petrić na mezevu

V.

Niko Petrić se i na to ljuti, što je „spoljašnja i tehnička strana kongresa bila dobro organizirana“ i što su se „državne vlasti pokazale do skrajnosti uslužne i tolerantne, dajući time najbolji primjer vjerske ljubavi i snošljivosti“. Pa što bi Ti, Petriću, drugo htio? Mi smo katolici valjda državljani istoga reda kao i starokatolici. Ako je Vama šaćici starokatolika dozvoljeno ovako napadati katoličku Crkvu, sijati vjerski nered i nemir, onda mora biti i nama milijunima dozvoljeno, da se u malo većem broju sastanemo u gradu Zagrebu, da se ljudski podivanim i dragom Bogu pomolimo ne samo za sebe, nego i za sve svoje protivnike (*surages*) i apostate. Vaše su željice, da mi sidemo u katakombe, pa da Vi starokatolici i Vaši saveznici gore na kori zemaljskoj možete sjediti kod pune zdjele i nama se u podzemlju rugati. Lje tako biti ne će za dugo vremena!

Zanimivo je, da Niko Petrić zna i za račune Euharistijskog kongresa, pa veli, da su učesnici potrošili 35

milijuna dinara, a priređivači oko 10 milijuna. Dobar dio te svote da su unovčili zagrebački Židovi i zato da je razumljivo, da je njihova štampa pravila toliku reklamu kongresu. Hvala dragom Bogu, dakle nema katolicima i novčano ide stvar od ruke! E napredovali samo tako kao mudri i pametni ljudi! Zašto i mi ne bismo bili dobri gospodari!

Kad je Niko Petrić ovako dobar račun načinio za Euharistijski kongres, mi bismo ga molili kao računskoga stručnjaka, da nam kaže, koliko je para iz državne kese do sada potrošila starokatolička šačica vjernika i crkvenih službenika. Neka nam u tom računu kaže i to, kako se svršila ona „računska“ polemika između Marka Kalodere i njegovih protivnika. Neka nam kaže, ako ima kuraže, koliku plaću dobiva na mjesec, recimo, Marko Kalodera, koji ima oko 1000 vjernika, a koliku plaću dobiva, recimo, senjski biskup, koji nigdje ništa nema do one golijeti nad Senjom? Ajde da se tu razračunamo, „konzultore“!

Grдно se nasamario!

Neki brijač htio na svaki način, da dobije što više mušterija. To je mislio postići na taj način, da se pred bogatim ljudima pokaže bezvjercem. Stoga, kad bi brijač koga bogatijega gospodina, gledao je da svrati razgovor na vjeru, pa bi tada znao izjaviti: „Što se mene tiče, ja ne vjerujem ni u Boga ni u život poslije smrti!“

Jednoga dana dođe u njegovu radionicu neki odlični čovjek. Brijač ga zamoli, da pričekaj, pa mu ponudi bezvjerske novine i primjeti: „Vrlo zanimljive vijesti! Pošteno šibaju Papu i izrugavaju se vjeri! Baš mi je drag! Otkud bi pametan čovjek mogao vjerovati u raj i pakao — te popovske izmišljotine!“

No taj neznani gost nije na to šutio, već ustane i reče: „Gospodine brijaču, hvala vam na izjavil Vama, koji ne vjerujete ni u vječnu nagradu, ni u vječnu kaznu onkraj groba, ne bih povjerio ni svoje pašče,

a kamoli svoj vrat!“ I odmah se udalji iz brijačnice, a brico se grđno nasamario.

Taj gospodin, novo imenovani činovnik u toj varoši, kroz kratko vrijeme svojim čeličnim značajem, savjesnim vršenjem svojih dužnosti, ustrajnim radom za dobrobit varoši, kršćanskom ljubavlju za siromahe postigne toliko upliva kod varošana,

da ih je uvjerio o tome, kako ne smiju zalaziti u dućane, kavane, brijačnice i radionice, u kojima se vrijeđaju njihova vjerska čuvstva.

Kad bismo imali jaču katoličku svijest i mi bismo mogli lako nasamariti barem one, koji su se odmetnuli u hajduke, namjerom, da nam ruše vjeru te uvjeriti tu neman, da „o te krši zub svoj zamaš kršil“

Iz katoličkoga Šibenika

Sv. sveti, blagdan zapovjedni, pada u subotu 1. t. mj. U Stolnoj Crkvi bit će u 10 ¼ sati pontifikalna sv. Misa presvij. biskupa s homilijom.

Mrtvi dan ove godine se drži u ponedjeljak 3. t. mj. zbog nedjelje. Po svim crkvama obavlja se služba Božja po običaju, a i na grobištu. U Stolnici će presvij. biskup otpjevati pontifikalnu sv. Misu za mrtve u 11 sati. Sutradan po mrtvom danu ide se u opходу na grobište, gdje će u 10 sati presvij. biskup držati pontifikalnu sv. Misu s odrješenjem za mrtve.

Crkva sv. Frane. Blagdan Svih Svetih: U 10 ½ sati pjevat će se sv. Misa za sretno dovršene radnje i za sve dobročinitelje ove crkve. Umoljavaju se vjernici za što obilatu milostinju za isplatu učinjenoga duga. — Mrtvi dan: U nedjelju u 4 sata poslije podne pjevat će se mrtvačka jutruja sa odrješenjem po crkvi. U ponedjeljak u jutro u 5 ½ sati bit će prva pjevana sv. Misa, a u 9 sati zadnja pjevana sv. Misa.

Post. U petak 31. listopada uoči Svih Svetih je strogi post.

Devetnica Gospe od Zdravlja. Ove godine presvij. biskup odredio je, da se s o-

vom devetnicom spoji i niz apologetičkih propovijedi u obliku mislija. Devetnica će početi 12. ovoga mjeseca u Stolnoj crkvi u 6 ½ sati uvečer, a iza devetnice će svake večeri biti propovijed vele časnog O. Jacinta Belića, dominikarca, te će završiti s blagoslovom. Ovo javljamo navrijeme na znanje vjernicima.

Akademija sjemeništara. Naši mladi klerici Biskupskoga Sjemeništa, marljivi kao pčele, prirediše u nedjelju 19. listopada akademiju u počast imendana svoga dugogodišnjeg nadstojnika vlč. don Frane Grandova. Akademija je lijepo uspjela. Proslavio je govorio V. Nikolić. Deklamaciju „Smrt sv. Frane“ izveo je đak Stagličić. Sa velikim zanosom je govorio maturant K. Zorić o „Sv. Franji i misijama“. Igre „Emaus“ i „Slika o ranama sv. Franje“, prva od Smerdela, a druga od Geona, bile su od đaka dobro odigrane. Osobito druga je bila puna lijepih i dirljivih efekata. Isto tako i Žankova živa slika „Božji bojovnici“ izvedena je na opće zadovoljstvo.

„Tko se Bogu moli, onog i Bog voli.“

Hrv. nar. poslovice

Drvodjelska radiona

BARIŠA ČAĆE - VODICE

Javljam cijenjenom općinstvu, da sam preudesio svoju radionu i opskrbio je sa najmodernijim strojevima, te sam u stanju svoje poštovane mušterije jeftino, solidno i navrijeme poslužiti.

BARIŠA ČAĆE.

Odlikovana voštarnica Grgo Čular - Šibenik

voštarski majstor i diplomirani pčelar

Izradjujem: sve vrsti svijeća, duplira, uskrasnih stojnica (cerea) sa svim uresnim znakovima, iz prvorazrednoga voska, brzo i solidno.

Preradjujem: prema želji sve vrsti svijeća iz voštanih ulomaka i okapina. — Uz najpovoljnije cijene:

Prodajem: finog vrcanog meda, 80-85%, sa kaduljinog cvijeća, iz mog uzornog pčelinjaka, na malo i veliko. Med je vanredne ljekovitosti za plućne bolesti, grla, prsa, prehlade itd.

Kupujem: sve vrsti voštanih okapina, ulomaka i žutog voska.

Počasna diploma i zlatna medalja: Dubrovnik 1926.

Počasna diploma: Buma 1909
Sarajevo 1923.

Počasna diploma i srebrna medalja: Split 1926.